

BAL CADISI

SYDNEY J. SHIELDS

BAL CADISI

Çeviren
İnci Işık Arslan

*Büyükannem Kathy'ye ve
tüm imkânsız kızlara.*

**Onu başka bir dünyaya götürürcesine parlayan mavi
ayışığının tam altında duruncaya kadar koştu.**

Nasıl yapacağını bilse bu ışığın gösterdiği yolu memnuniyetle izlerdi.

Ağaçları birbirinden ayıran karanlığın arasından görebilmek için uzanırken kaşları çatıldı. Henüz değildi ama yakındı. Her ay, dolunay gecesi bir ziyaretçisi olurdu.

Belki de hepsi kafasındaydı ve gördükleri, özel hissetme isteğinin yarattığı umutsuzluğun dışavurumuydu. Varsın öyle olsun. Sanki sihrin varlığına inanmamak için bu yeterliymiş gibi annesi ona yaşını hatırlatıp dururdu. Bu düşünceyle gözlerini devirdi. Evet, artık yetişkin bir kadındı. Dünyanın güzel ve ölü genç kızlara olan tutkusuna rağmen bu kadar uzun süre hayatta kalması bile kendi içinde bir sihir değil miydi? Marigold büyürken çevresi genç yaşta ölmenin makbul olduğunu vurgulayan şairlerle doluydu. Büyümeden, lekelenmeden, saf kız rolünden hiç çıkmadan... Genç kız hayal gücünü, masallarını ve nerede saklanmış olursa olsun sihri bulma dileğini hiç kaybetmeden gururla ve asice yaşamaya devam ettiğinde ne olurdu?

Şairler onun bir cadı olduğunu söylerlerdi.

Birinci Kısım

1831 yılının baharıydı ve Althea Murr, yüzüncü yaş gününü yalnız başına kutluyordu.

Kucağında kıvrılıp yatan sarman kedisiyle morsalkım ağacının altına oturmuştu. Arılar onun için vızıldıyor, yaşadığı yüzüncü yılı âdeta bir şarkıyla onurlandırıyorlardı.

Balla, toprakla, taşla ve gökyüzüyle dolu bir yüzyıl.

Kanla, zehirle, tozla ve külle.

Olanları ve olabilecekleri düşünüyordu.

Akşam karanlığında parlayan yıldızlar, dilek tutmasını istemesine göz kırpyordu. Hiçbir dileği yoktu.

Kalan kısacık ömründe gerçekleştirebilecek hiçbir isteği, ihtiyacı ya da dileği yoktu.

Toprağı süsleyen bahar böceklerini görünce çocukluğunu hatırlamıştı. O zamanlar, büyüyünce bir çiçek olmak istiyordu. “Büyüyünce bir gül olacağım. Kendimi öyle güzel bir yere ekeceğim ki bir daha oradan ayrılmak istemeyeceğim,” demişti annesine.

Annesi gülmüş, “Ya biri seni koparmak isterse?” diye sormuştu.

“İşte bu yüzden dikenlerim olacak,” demişti.

O zamandan beri çiçek açmış, dikenlerini çıkarmıştı. Şimdi de mutlu mesut solup gidiyordu. Ruhlar ona bir dilek bahşetmek yerine bir mesaj göndermişlerdi. Gökten bir karga inmişti. Bir alamet, bir uyarı... Ölümün yakın olduğunu biliyordu.

Bu yüzden yapacak çok şeyi vardı.

I

Bu geceki baloya gitmek istemediğini on üç kere söylemesi bile yeterli olmamıştı. Bu talihsiz derecede sıcak bahar gününde Marigold Claude kendine dar gelen bir elbiseyle, küçücük bir faytonun içinde annesi ve kız kardeşi Aster'in arasına sıkışıp kalmıştı. Marigold yeni bir elbise diktirmek için modacıya gitmeyi reddettiğinden kız kardeşinin geçen seneden kalma bu elbisesini giymişti. Ölçülmek, oraya buraya çekeştirilmek ve iğnelenmek kâbus gibi bir öğleden sonra demekti. Sarı saçları öyle sıkı toplanmıştı ki kaşlarını oynatamıyordu ve gözleri şaşırmışçasına açılmıştı. Babası ve erkek kardeşi Frankie karşılarında oturuyordu. Muhtemelen binlerce kat kumaştan yapılmış elbiseler yerine pantolon giyme lüksüne sahip olabildikleri için kendilerini epay şanslı hissediyorlardı. Ensesinden süzülen bir damla ter, Marigold'u yelpazesini açmaya yöneltti. Sanki hareket ettikçe elbisesi daha da büyüyordu. Yelpazesini her çırpışında elbisesinin katları kabarıyor, rüzgâr altında salınan bir lavanta tarlasına dönüşüyordu. Boğulduğundan neredeyse emindi ama ipekler içerisinde ölmeyi onu bekleyen akşama tercih edebilirdi.

Bu balo yirmi birinci doğum gününden sonra katılacağı ilk davetti, bu da demek oluyordu ki bir kocakarıya dönüştüğü düşünülmeden önce evlenmek için birkaç ayı kalmıştı. Yolculukları, başka bir Bardshire malikânesine yapılan her yolculuk gibi keyif alamayacağı kadar kısaydı. Bu zengin kasaba bizzat naip pren-

sin* hediyesiydi ve Marigold'un babası gibi ressamılar da dahil dñnyanın dñrt bir yanından gelen gözde sanatkârların eviydi. Saygıdeğer besteci Sör Kentworth bu geceki etkinliğe ev sahipliği yapıyor, son eserlerini halka sunmak için bunu bir fırsat olarak görüyordu. Halbuki bu davet, insanları müzik süresince rehlin alıp keyif alıyor gibi davranmaya zorlamaktan ibaretti.

Vardıklarında at arabasının kapısı hızla açılmış, rüzgâr Marigold'un gözlerini yakmıştı. Faytondan en son incek olan oydu. Farklı şartlar altında olsa bu etkinliğe katılmamak için hasta numarası yapardı fakat kardeşleri bu akşamki gösterinin ayrılmaz birer parçasıydı ve Frankie performansından önce sinirlerini yatıştırmak için desteğine ihtiyaç duyacaktı. Elleri yeterince büyüdüğünden beri enstrüman çalan yetenekli kemancı Frankie, haftalardır prova yapmasına rağmen Sör Kentworth'un müziğinin sıradışı ezgisini zar zor yakalayabilmişti. Sör Kentworth'un son aryasını, notalar ses aralığının üst sınırlarını zorlasa da Aster söyleyecekti. Son provadan sonra Aster'ın ses tellerini dinlendirmesi gerektiğine karar verilmişti. Kız konuşamadığı her dakikadan açıkça nefret ediyordu, kelimeler yerine kullandığı dramatik vücut dili hüsrânını yansıtıyordu. O provada Marigold ilk defa ikizlerin yeteneklerini kullanırken zorlandığını görmüş, kendisinin hiçbir yeteneği olmaması konusunda biraz olsun iyi hissetmişti. Hayatı boyunca gizli bir yeteneğinin ortaya çıkmasını beklediye de boşunaydı, bu da sadece bir eş olma potansiyeline sahip olduğu anlamına geliyordu. Bunun için bile zamanı her geçen gün azalıyordu. Hâlâ sırtını faytonun koltuğuna sıkıca yaslamış, öylece duruyordu. Belki kıpırdamazsa ailesi bir şekilde onu içeri götürmeyi unuturdu ve böylece davetten yakayı sıyrabilirdi.

Sayırsız farklı şeyi burada olmaya tercih ederdi. Mavi ayın olgun bir yaz meyvesi gibi ışıldadığı böyle bir gecede, nehir kıyıla-

* Krallık sisteminde, prens ülkeyi yönetecek yaşta veya tecrübede değilse ülkeyi yönetmesi için yerine bir naip (vekil) görevlendirilir. Prensle kan bağı olması durumunda bu kişi naip prens olarak adlandırılır. -çn

rını dolduran ay suyunda yıkanmaktan daha çok istediği bir şey olamazdı. Üstünü sadece gece seması örterken, beceremese de keyfince şarkı söylemek istiyordu. Dolunayla taçlandırılmış her gece gibi bu gece yarısı da gizli bir görüşmesi vardı.

“Marigold, hadi tatlım,” diye seslendi annesi Leydi Claude.

Kahretsin, diye düşündü. *Bir numaralı kaçış girişimi başarısız oldu.*

Oflaya puflaya faytondan inerken yanındaki uşağın uzattığı eli tutmayı reddetti. Etkileyici bir gümbürtüyle yere ayak bastı.

“Bu gece biraz olsun eğlenebileceğin birini bulmaya çalış,” dedi Leydi Claude yalvarırcasına. “Gitgide yaşılanıyorsun, malum.”

Marigold kaburgalarını kırmamaya özen göstererek korse-sini düzeltirken, “Yanımda kendimden başkasını istemiyorum. Gerekenden bir dakika fazla kalmaya ise hiç niyetim yok,” şeklinde cevap verdi.

Annesi çok uzun zamandır Marigold’u tam bir Bardshire leydisine dönüştürmeye çalışmışsa da nafileydi. Kadın, kızını yaşına biraz olsun uygun gördüğü herkesle tanıştırmış, eninde sonunda birinin onu aşkın peşinden koşmaya ikna edeceğini ummuştı. Şimdiye kadar canını sıkmaktan öteye gidebilen kimse olmamıştı. George Tennyson dışında... Ama Marigold onun adını bile anmak istemiyordu. Bu gece onun da burada olacağına emindi ve her zaman yaptıkları gibi birbirlerinden vebalıymışçasına kaçacaklardı. İlişkileri kâbus gibi olsa da Marigold her kalp kırıklığından bir ders çıkarılacağına inanıyordu. İçgüdü, umut ya da sanrı... Ne dersiniz deyin, bu dünyaya annesininki gibi bir hayat yaşamaya gelmediğini biliyordu.

Alacakaranlıkta yağmurun fısıltısı dolanıyor, damlalar yere düşmek için en uygun ânı kolluyordu. Karabulutlar uzakta dolanıyor, batan güneşin son ışıklarına doğru uzanıyordu. Boğucu sıcakla birlikte siyaha çalan gökyüzüne baktığında neredeyse on beş yıl öncenin yaz mevsimini anımsamıştı. Bu dünya üzerinde kendini normal hissettiği tek yeri, büyükannesinin kır evini son kez ziyaret edebildiği o yazı...

Çocukken Innisfree'yi ziyaret etmeyi her zaman sevmiştii. Boylu boyunca koşabileceği yumuşak yonca tarlalarıyla, tırmanabileceği yaşlı ağaçlarıyla ve kır çiçeklerinin üzerinde tembelce dolaşmalarını izleyebileceği yabanarılarıyla Innisfree tam bir kartpostal gibi görünüyordu. En güzeli de büyükannesinin orada oluşuydu. Althea enteresan bir kadındı. Bilmece gibi konuşup akla mantığa sığmayan halk öyküleri anlatsa da bunların bir önemi yoktu. Marigold'un kendisiyle büyükannesinin aynı öze yoğrulduğunu anlaması için doğru kelimeleri duymaya ihtiyacı yoktu. Gözlerini sıkıca yumdu, orada geçirdiği son yazı hatırlamaya çalışsa da geçen onca yıldan sonra artık anıları silikti.

Bir arkadaş edinmişti, kendisiyle aynı yaşta olan bu çocuğun merakı tehlikeli, zekâsiysa parlaktı. Sabahları çocuk annesiyle birlikte büyükannesinin evine uğrardı. Hanımlar çaylarını yudumlarken Marigold çocukla beraber kır çiçeklerinin arasında koşardı. Adını hatırlamasa da onu sık sık düşünüyor, ikisinin iç içe geçmiş çamurlu elleri gözünün önüne geliyordu. O gün olanlardan sonra çocuğun yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyordu.

Kır evinin hep açık olan penceresinin her seferinde güneşi nasıl da içeri davet ettiğini hatırladı. Camın ardında gördüğü dünya, çoğu zaman yağlı pastellerle yapılmış bir tabloyu andırırdı. O gün, arkadaşıyla kendisine içeride kalmaları söylenmişti. Onlar da yedikleri bal peteğinden yapış yapış olmuş yanaklarını pencerenin camına yaslamış, bulutları insan yüzlerine benzetmeye çalışmışlardı. Sonra birden, fırtına her tarafı griye boyayarak göğu kapladı. Büyükannesi dışarıya koşmuş, fırtınanın merkezinde gözden kaybolmuştu. Çocuk da yanından ayrılmadan önce elini sımsıkı tutmaya çalışmıştı. Annesinin bileğine yapışan soğuk parmaklarını hatırlasa da geri kalan her şey puslu ve karanlıktı.

Yıllardır annesine o gün neler olduğunu sorup duruyordu. Göğu yutan o grilik neyin nesiydi? Eline tutunmaya çalışan o çocuğa ne olmuştu? Soruları hep cevapsız kalmıştı. Üstüne üstlük büyükannesinin evine de bir daha adım atmamışlardı. Hâlâ anılarının gerçek olup olmadığını sorguluyordu. Annesinin elin-

de, dantel eldiveninden taşan beyaz bir yara izi vardı. Gerçek, o kapanmış yarada saklıydı.

Etkinliğin diğer katılımcıları da tören kıyafetlerini giymiş, faytonlarından inmişlerdi. İplerinden tutulup yukarı çekilen birer kuklaymışçasına dimdik ve gergin gözükiyorlardı. Tam içeri gireceklerdi ki babası Marigold'a sarılıp, "Güneş doğmadan eve gel. Tek bir kişiye bile nereye kaybolduğunu söyleme," diye fısıldadı kulağına.

Kendisine göz kırpınca Marigold gülümsedi. Babası her zaman annesinin dikkatini en doğru anda dağıtarak kaçış planına yardımcı olurdu.

"Asla," diye temin etti. İnsanlar zaten Bardshire'da kısılıp kalmış olan yeteneksiz genç kadınla alay etmeye yer arıyorlardı. Diğer herkes gibi kendisi de normal bir kadın olmadığını biliyordu. Çamurla, yağmurla ve bitkilerin kökleriyle arasında öyle yoğun bir bağ vardı ki bazen insan olup olmadığını bile merak ediyordu. Her gün bir role bürünmek için elinden geleni yapıyordu. Bazı günler sevgi dolu bir evlat, zaman zaman destekleyici bir kız kardeş, bazen de evliliğe uygun bir hanımefendi... Kalbinin derinliklerinde, yumuşak bir tenin ve süslü kumaşların altında gizlenen bir varlıktı ve büyükannesinin de öyle olduğunu biliyordu. Birlikte kırlarda çıplak ayak koşan, kuşlara yeni şarkılar öğreten, aya doğru uluyan vahşi kadınlardı. Vahşi kadınların kendine özgü bir sihri olurdu.

Aster, beyaz soluk teninin üzerine geçirdiği koyu mavi elbisesiyle nefes kesici görünüyordu. Yakışıklı genç adamlar ânında yanına yanaşmaya başlamışlardı, o sırada Marigold ikiz kardeşlerin arasında duruyordu. Aslında ailenin en büyük çocuğu olan Marigold evlenene kadar Aster'ın sosyeteye takdim edilmesi gerekiyordu. Marigold kısa bir zaman içinde, aslında George'dan sonra evliliğe olan tüm ilgisini kaybedince, iki kız kardeş ailelerini Aster'ın takdimini öne çekmeye ikna etmişlerdi. Bu, Marigold hakkındaki acımasız söylentilerin Bardshire'ı dolaşmasına sebep olan alışılmamış bir karardı fakat kızın buna içereyecek kadar enerjisi yoktu. Sevmeyi bir kere denemiş, eli-

ne yüzüne bulaştırmıştı. Yeni biriyle tekrar denemek ise aldığı riske değmezdi. Şimdi Claude ailesinin mücevheri olma sırası Aster'daydı, Marigold ise basitçe kenara çekilmişti.

Frankie, Marigold'un yanına yapıştı, elleri gösteri öncesi yaşadığı gerginlikten ter içinde kalmıştı. Kız, yelpazesini Frankie'nin yüzünün önünde sallayarak yanaklarındaki kızarıklığı yatıştırdı.

"Teşekkürler, Mari," dedi Frankie titreyen sesiyle. Marigold avuçlarındaki teri silebilmesi için ona kumaş bir mendil uzattı.

"İyi geçecek, Frankie. Her zaman öyle oldu."

Alayla güldü. "Bu müzik neredeyse imkânsız. İnsan çalsın diye yazılmamış ki."

"Üzerinde daha az ilgi olduğunda onunla ödeşeceğiz," diyerek göz kırptı Marigold. İkisi her zaman davetlerde yaramazlık yapmanın bir yolunu bulurdu; Frankie çalmasını diye kemanın bir telini koparmak, dans pistinin ortasında yılan görmüş gibi davranmak, koca bir tepsi keki yürütüp bahçede gizli gizli yemek, kendilerini öven diyaloglardan kaçınmak için ne yapılması gerekiyorsa... Marigold kalabalık arasında Frankie'yi yönlendirirken önünden geçtikleri tatlı dolu masaları gözüne kestirdi, alaycı yorumlara maruz kalmadan ne kadar yiyebileceğini hesapladı. Muhtemelen üç taneyle paçayı sıyrabilirdi, geri kalanını da şarkıların arasında ağzına atması gerekecekti.

Dans pisti, tebeşirle çizilmiş bahar çiçekleriyle süslenmişti. Çizimler balo salonuna yerleştirilen çiçeklerle mükemmel bir uyum içerisindeydi. Böyle detaylı bir süsleme pek yaygın değildi ama Sör Kentworth zevkli biri oluşuyla bilinirdi ve detaylara epey özen gösterirdi. Son eserleri tıpkı dekorları gibi gittikçe daha barok bir tarza bürünse de kendine özgü stilini yansıttı. Tam ziyafet masasına doğru gideceklerdi ki Marigold, yakışıklı bir genç adamı kendisine doğru sürükleyen annesini gördü. Hızlanmaya çalışmış fakat çevresindeki yoğun kalabalığı aşamamıştı. Saniyeler sonra annesiyle genç adamın varlığı onu esir alacaktı ve Frankie, onu orada tek başına bırakıp en güzel tatlılara onsuz gömülecekti.

Özgürlüğüme bir darbe daha vuruldu. Aman ne hoş.

Frankie'ye arkasını döndüğü sırada elini de arkasına götürerek ona gizlice el hareketi çekti. Annesi bir elini kendisinin, diğer elini tanımadığı genç adamın omzuna koydu.

"Marigold, bu Thomas Notley," dedi. Bu ismi tanıdı. Sör Notley, soylular tarafından satın alınmalarının ardından Bardshire'daki malikâneleri yeniden tasarlayan mimardı. Önündeki adamsa ünlü mimarın torunuydu. Birbirlerini daha önce birçok salonda görmüş olmalarına rağmen ilk defa düzgünce tanıştırmışlardı.

Annesi Bay Notley'e baktı. "Bu da güzel kızım, Marigold Claude."

"Sizinle tanışmak bir onur, Bayan Claude." Elini öpmek için dudaklarına götürürken gülüşü parlak ve samimiydi. Kısa saç keskin yüz hatlarını gözler önüne sererken aynı alt tona sahip koyu teni balo salonunun sarı ışığı altında âdeta parlıyordu. Epey yakışıklıydı ama Marigold gibi o da kötü bir dansçı olarak nam salmıştı. İyi görünmesine rağmen kadınların onun adını dans kartlarına* eklemeye hevesli olduklarını zannetmiyordu.

"O şeref bana ait," diye cevap verdi sıkıdığı dişlerinin arasından. Bu yaşta hiçbir yeteneği olmaması ve umut vadetmemesi zaten yeterince utanç vericiydi. Annesinin çöpçatanlık çabaları durumu daha da kötü hâle geliyordu.

Annesi, "Eh, bırakayım da birlikte bir dans edin," dedi ve iki genci birbirlerine doğru hafifçe iterek kalabalığa karıştı. Marigold kısıtçı gözleriyle annesinin ardından baktı. Normalde balo salonlarının dans pistine çıkmadan önce bir lokma olsun bir şeyler atıştırırdı. "Bay Notley," dedi, "annem size ne söyledi bilmiyorum ama lütfen kendinizi benimle dans etmek zorunda hissetmeyin. Ritim duygum olmadığı konusunda sizi uyarmalıyım."

"Benim de yok. Yeteneklerim bir masaya oturup mimari planlar çizmeye çok daha uygun." Adamın gülümsemesi cevabına eşlik ediyordu.

* Kadınların davetlerde ettikleri dansları, ilgili kişinin ve çalan parçanın adıyla birlikte yazdıkları kart veya kitapçıklar. -çn

“Birlikte piste çıktığımızda kimbilir nasıl bir kıyamet kopar? Çevremizdeki herkes için büyük bir tehlike olurdu bu.”

“Katılmıyorum, Bayan Claude. Bence mükemmel bir çift olacağız.”

Genelde dans kartını doldurmakta güçlük çekerti. Bu gece buradan olabildiğince erken ayrılmalıydı, bu düşünceyle kafasında bu işi kendi lehine çevirecek bir plan kurdu. İfadesini yumuşatarak karpiklerinin arasından cilveyle baktı. “Öyle olsun, Bay Notley. Bu gece bütün danslarımı sizinle etmek istediğimi söylemem fazla mı cesurca olurdu?”

Genç adam önce donakaldı. Ardından kendinden memnun bir gülümseme yüzünü kapladı. Marigold için mükemmel bir durumdu. Başkalarının gelip onunla dans etmek istemesini beklemek ya da bütün gece birden fazla sanatçıyla yalandan ilgilenmek zorunda değildi. Bu genç adamla akşamın bütün zorunluluklarını hızla aradan çıkarırsa geceyi kendi planlarına ayırmak için yığınla vakti olacaktı. Şimdi tek yapması gereken, dans kartını dolduracak kadar uzun süre iyi vakit geçiriyormuş gibi davranmaktır.

“Şeref duyarım. Dans pistine çıkalım mı?”

Marigold duraksadı, hâlâ sıcak ve tazelerken bir çörek yemek istediğinden emindi.

“Önce biraz atıştırırmaya ne dersiniz? Daha edeceğimiz çok dans var,” dedi tatlı bir şekilde. Genç adam, Marigold’u tezgâha yönlendirerek isteğine boyun eğdi. Zencefilin, tarçının ve kakulenin zengin kokusu, yaklaştıkça yoğunlaşıyordu.

“Tatlı insanısınız galiba?” diye sordu Bay Notley şaşkınlıkla gülerek.

Marigold’un yüzündeki heyecan yerini yavaşça utanca bırakmıştı. Başıyla onayladı. “Tatlı yemek tek yeteneğim olsa gerek.”

“Dalga geçmiyordum. Öyle duyulduysa beni affedin. Ben de tatlı insanıyım. En sevdiklerimizi seçip bölüşmeye ne dersiniz?” diye sordu kibarca. Harika bir fikirdi, ne kadar çok yerlerse o kadar az dans ederlerdi. İkili, birbirlerine seçtikleri çörekler-

den, marmelatlardan ve dayanılmaz güzellikteki pastalardan yedirirken buldular kendilerini. Marigold, ucundan ısıarak eldivenlerinden birini çıkardı ve bir parça balı keki eline aldı.  zerindeki beyaz kaplamayı sarıp sarmalayan kalın bal tabakası kekin kenarlarından akıyordu, o yüzden hemen yenmeliydi.

“Alın hadi,” dediğinde Bay Notley  yle uzun süre gülümsedi ki az kalsın o yiyemeden kek Marigold’un elinden d secekti. Marigold keki Bay Notley’e yedirdikten sonra parmaklarını dudaklarına götürüp üzerlerindeki balı yaladı.

Bay Notley ağızı hâlâ doluyken, “M thi !” dediğinde Marigold g l yerek ba ıyla onayladı.

“Davetliler hem çok dökülüyor diye hem de eldivenle yiyemeyecekleri için balı kek yemeye sıcak bakmazlar. Bense bunu hiç  nemsemem. Bir tepsi balı kekin yanından tadına bakmadan geçmem imkânsız! Her zaman en sevdiğim tatlı olmuştur. Bu davetlerin gerçekten sevdiğim tek noktası.” Ağızına bir parça daha kek atıp dudaklarını kaplayan altın renkli sıvının tadını çıkardı.

Bay Notley, “Bayan Claude, biraz kalmış,” diyerek ağızının kenarını işaret etti. Marigold gösterdiği yeri silmeye  alı sa da ba aramadı. Bay Notley en sonunda kendi eldivenini çıkarıp ba parmağıyla Marigold’un ağızının kenarında kalan bir damla balı sildi. Ardından parmağındaki balı yalayarak temizledi ve gülümsedi.

Bay Notley, “  te, şimdi daha iyi,” dediğinde Marigold’un yanakları kızardı. G z temasını sürdürüyorlardı, Bay Notley’nin dokunu unun sıcaklığı hâlâ yüzündeydi. O an birçok görgü kuralını  iğniyorlardı ama Marigold buna hiç aldırmadı.

“Eh, önceden söylediğim lafı geri alıyorum. Belli ki tatlı yemede de pek yetenekli değilim. Öyle olsaydım  st m  ba ımı bu kadar batırmazdım,” diyerek ağızının kenarında kalmış olabilecek kırıntıları temizledi.

 kisi de içten bir kahkaha attığı an Marigold, evliliğin dünya-daki en kötü kader olmayabileceğini düşündü. Bay Notley epey yakı ıklıydı, çok iyi bir aileden geliyordu ve belli ki anlaşması

kolay biriydi. Kıza âşık olmaya cüret edecek kişinin uyumlu biri olması önemliydi.

Bir şeyler eksikti yine de. Bay Notley ile olmak, odasının duvarlarını bej rengine boyamak gibi olurdu. Kimsenin onu suçlayamayacağı güvenli, rahat bir seçim... Ama her gün odasında oturup duvarları beje değil de canlı bir sarıya ya da pembeye boyasaydı nasıl gözükeceğini merak edecekti. Peki ya boyamaktan tamamen vazgeçseydi? Daha da iyisi, ya bütün duvarlarını yıksaydı? Etrafı gökyüzüyle, gün ışığıyla, tuzlu suyla, temiz yağmurla ve bahar çiçekleriyle dolu olurdu. Kimse duvarlarının rengini eleştiremezdi. Böylesi mükemmel olurdu ama sadece bir hayalde her şey mükemmel olabilirdi.

Marigold, Bay Notley'nin arkasını işaret etti ve, "O da ne?" diye sordu aslında olmayan bir şeye bakarak. Bay Notley arkasını döner dönmez el çabukluğuyla önündeki ballı keki bir parça kumaşa sararak bileğinden sarkan keseye tıktırdı.

Kek kendisi için değil gece yarısı gerçekleşecek görüşmesi içindi, o yüzden gizlice almalıydı. Bay Notley tekrar önüne döndü. "Üzgünüm ama ben bir şey görmedim."

Marigold omuzlarını silkti. "Hayal görmüş olmalıyım. Dans etmek ister misiniz?"

Marigold kendisini müzisyenlerin olduğu grubun önüne götürürken Bay Notley gülümseyerek ona ayak uydurdu. Frankie, Aster ve diğer müzisyenler, parlayan batonunu havada sallayan Sör Kentworth'un arkasında birer heykel gibi duruyorlardı. Aster'ın sesi tüm salonu dolduruyordu. Ezgi garip olsa da belli ki ses tellerini dinlendirmesi işe yaramıştı, bir melek gibi şarkı söylüyordu.

"Kardeşlerin gerçekten olağanüstü," dedi Bay Notley.

"Bunu sık sık söylerler," diye sessizce cevap verdi Marigold.

Kafasını çevirip dansına odaklandı. Bay Notley kendisinden biraz daha iyiydi, ikisi de ritme olabildiğince ayak uydurmaya çalışıyorlardı. Marigold dikkatini adımlarına verince dünyanın geri kalanını bir an olsun unutuvermişti. Zorlu bir parçaydı, ağır

ağır ilerleyen kesik vuruşlar karmaşık bir dansı zorunlu kılıyordu. Tellerin müziğe böylesine hâkim olması ve dansçıların da buna ayak uydurabilmesi, içini yabancı bir kıskançlıkla doldurmuştu. Her zaman salonun üzerinde böyle büyük bir hâkimiyete sahip olmayı arzulayıp bunu hiçbir zaman başaramaması büyük haksızlıktı.

Müzisyenlerin yorulan ellerini dinlendirebilmesi için kısa bir ara verilmişti. İnsanlar, yiyecek aramaktan dönen karıncalar misali bulduklarını herkese göstermek için hevesle bir o yana bir bu yana gidiyorlardı. Kimisi bu ülkede olmaması gereken bir eseri, kimisiyse eski eşinin elbisesini giyen yeni eşini sergiliyordu. Marigold kapıya bakarken bir anda George Tennyson içeri girdi; öyle bir andı ki sanki kızın onu görmemek için yapabileceği hiçbir şey olmasın diye bilerek seçilmişti. George... şair, deha ve aynı zamanda Marigold'un şimdiye kadar gördüğü en güzel canavar. İki yıldır mecburi muhabbetler sayılmazsa konuşmamışlardı, zaten kız istese de George ona bu şansı tanımazdı. George onu bu geceki gibi bir baloda, dışarıda, dizleri üzerinde çökmüş hâlde bıraktığında Marigold on yedi yaşındaydı ve o günden beri kıza birkaç saniyeden fazla bakmamıştı bile. Bardshire kendi içinde küçük bir dünyaydı, dolayısıyla ara sıra denk gelmelerini imkânsızdı ama Marigold onu her görüşünde bir hayaletmiş gibi davranırdı. Geçmişe ve sadece geçmişe ait, içi boş, saydam bir hayalet. Fakat bu gece George ona fazlasıyla yakındı. Bulunduğu yerden sıcaklığını hissedebiliyordu. İnkâr edilemez biçimde, kanlı canlı hayattaydı.

George, Marigold'a baktı, hem de bile isteye. Bedenini inceledi ve bakışları sonunda Bay Notley'nin eliyle iç içe geçmiş elinde duraksadı. Yanakları kıpkırmızı oldu ve şeytani bir gülüş yüzünü kapladı. Gözleri Marigold'un kileri bulduğunda kız, bu bakışların çağrıştırdığı anıların altında ezilir gibi oldu. Yürüyüş anıları, okunan şiirler ve içi boş olduğu kanıtlanmış sözler... George kendisine doğru yürümeye başladığında, *Yer yarılsa da içine girsem*, diye düşündü. George ona gülümsediğinde karşılık

vermesi kendini de şaşırtmıştı. Kendisinininki ölçülü bir gülümseme-
meydi. Ya George her zaman istediği fakat hiçbir zaman peşine
düşmediği o veda konuşmasını şimdi yapmaya karar verseydi?
Söylediği en sert lafları geri alır mıydı? Ya Marigold... bıçak gibi
keskin tek bir cümlesiyle onu mahvedebilir miydi? Dilinin ucun-
daki ağır sözler tatlı gülümsemesinin ardına saklanmıştı. George
tam önünde duruyordu; öyle mutlu, öyle yakışıklıydı ki kız az
kalsın ondan nefret etmesine sebep olan olayı unutacaktı. Araları
o kadar kötü müydü? Tekrar iyi olabilir miydi? George elini ona
doğru uzattı. Marigold nefes aldı, kendi elini uzatmaya yeltendi.
George'un uzattığı elin kendisi için olmadığını ancak adam ya-
nından geçip gittiğinde fark etti. Marigold omzunun üstünden,
“İşte buradasın, sevgilim,” dendiğini duydu.

İçgüdüsüne karşı koyamayarak sesin geldiği tarafa döndü ve
George'un Priya Gill'in beyaz bir eldivenle kaplı elini öptüğünü
gördü. Çift, tek vücut hâlinde kalabalığı yararak salonun orta-
sında durdu. George salondaki herkesin biraz vaktini almak is-
tediğini söylediğinde Marigold birazdan neler olacağını anlamış,
daha George söylemeden dilinin ucundaki kelimeleri duymuş-
tu. Kâbus bitmek üzereydi, aynı zamanda daha yeni başlıyor-
du. George, Priya Gill'e evlenme teklifi etmişti. Öyle yüksek ve
duygulu bir sesle edilmiş bir teklifti ki salonda ağlamayan kimse
kalmamıştı. Marigold hariç herkes onlara baktığında birbiriyle
uyumlu bir çift, şatafatlı bir düğün ve şairlerin deri kaplı defterle-
rini süsleyecek, herkesin bir kanun kadar olmazsa olmaz saydığı
bir romantizm görmüştü. George'un bir anlığına Marigold'a sa-
bitlediği zalim bakışları, *Sen asla böyle olamazdın*, diyen cinstendi.

George elini Priya'nınkine sıkı sıkıya sarmıştı ama tutuşu yu-
muşaktı. Marigold'u tekrar hizaya sokmaya çalıştığında ya da
kız yersiz bir şey söylediğinde olduğu gibi canı çıkacak kadar
sıkılmıyordu. Priya'yı tutuşunda gurur dolu bir ifade vardı ve bu,
Marigold'u delirtiyordu. Onu hiçbir zaman böyle sevmemişti.
Hiçbir zaman yumuşak ya da zarif olmamıştı. Birlikte oldukları
süre boyunca George her zaman haklı olduğunu göstermek için

ondan on yaş büyük olduğunu sık sık vurgulardı. İnsan doğası hakkında o kadar bilgili, öylesine uzmandı ki yanlış karar vermesi olanaksızdı. Tabii, George her zaman haklıydı. Ancak bir ilham perisi olma yetisine sahip genç bir kız olan Marigold ne zaman bir işte ondan iyi olsa canından can giderdi.

George'un o zamanlar Marigold üzerindeki tutuşu ceza niteliğindeydi. Sanki her mekânda daha az yer kaplasın diye onu küçültüp farklı bir şekle sokmak istiyordu. Marigold tüm bunlar için George'un babasını, yüksek sosyete, sosyal baskıları ve daha nicelerini suçluyordu. Belki herkesin her daim gözlerini üzerlerine diktiği Bardshire'da kısıp kalmasalardı, her şeyi arkalarında bırakıp sadece birbirlerine sığınarak kaçıp gidebileşlerdi işler çok farklı olabilirdi. Marigold terk edildiği gece bunun için yalvarmıştı. George'u yeterince acı çekerse sözlerine kulak verecek bir tanrının yerine koymuş, ayaklarına kapanıp dualar etmişti. Gerçi George onu hiçbir zaman olması gerektiği gibi istememişti. Tek dileği, onun vahşi medeniyet arayışına boyun eğecek bir eşi.

Sevgili George'u tebrik etmek lazımdı. Hiçbir çaba sarf etmeden hep istediği şeye ulaşmıştı. Erkekler George'un elini sıkacaklardı. Kadınlarsa Priya'yı izledikçe yavaş yavaş onun bir hapis hayatı yaşadığını fark edecekler, sonra ona eğilip bükülmüyormuş gibi davranmayı öğreteceklerdi. Bundan sonra ne George ne de bir başkası Marigold'u eğip bükebilecekti.

Müzik yeniden başladığında Bay Notley onu yeni bir dansa sürüklemiş, George ve nişanlısı gözden kaybolana kadar döndürmüştü. Marigold yine de salonu bir yılan gibi sinsice dolaşan fısıltılardan kaçamamıştı.

"Priya çok daha iyi bir seçim."

"Claude kızıyla olduğu zamanı hatırlıyor musun? Ne şamataydı ama!"

"Kız için hiç umut yok. Artık asla evlenemez."

Marigold, annesinin onu görse söyleyeceği üzere, kırıştırdığı burnuyla tam bir süs köpeğine benziyordu. "Kancık," demişti

Aster bir keresinde. O zamanlar kelimenin anlamını tam olarak bilmiyordu. Marigold o gün bu kelimeyi duyunca gülmüştü. Bir kancık olmanın nesi yanıltı ki? Kancıklık bir kadının kurt olmaya en yakın olduğu hâliydi.

Bay Notley bir süre Marigold'un yüzünü inceledikten sonra, "Bayan Claude, meraklı zihnimi susturmak için bir soru sormama izin verir misiniz?" diye sordu.

Müziğe uyumlu bir şekilde dönerlerken kız adamın omzunu hafifçe sıktı. "Beni köşeye sıkıştırdınız, nasıl hayır diyebilirim ki?"

"Nasıl oldu da bu zamana kadar evlenmediniz?"

Marigold irkildi. "Neden evlenmiş olmam gerektiğini düşündünüz?"

"Çok güzelsiniz ve hayat dolusunuz. Tıpkı ilkbahar gibi," dedi Bay Notley.

"Bu özelliklere sahip olmam neden kendimi başkasına adamam anlamına gelsin ki? Mevsimlerle evlenememenizin bir sebebi olmalı."

"Ama *sizinle* evlenebilirim."

"Karar sadece sizinmiş gibi konuşuyorsunuz." Marigold adamın ayağına bastığında kazara olmuş gibi davranmaya niyeti yoktu. "Evlenmedim çünkü beni gerçekten gördüğünü hissettiğim kimseyi bulamadım."

Bay Notley titreyen ayağına çekidüzen verdi. "Sizi görebildiğime inanmıyor musunuz?"

"Hayır. Siz sadece ilkbaharı görüyorsunuz. Peki ya kış olduğumda? O zaman ne olacağını size söyleyeyim, Bay Notley. Kış geldiğinde," burunları birbirine değecek kadar öne eğildi, "donar kalırsınız."

Dudakları alev alev yanıyordu. Bay Notley'nin gülümsemekle yetinmesine şaşırmıştı.

Altı şarkıda dans etmişlerdi, kaldı ki bu da Marigold'un dans kartını doldurmaya yetmişti. Aster kaş göz işaretleri yaparak Marigold'a George konusunda üzgün olduğunu söyle-

di. Marigold, Bay Notley karşısında son reveransını yaparken yanağının içini sertçe ısırp kafasını hafifçe iki yana salladı. Gözlerinden akmakla tehdit eden bir okyanus dolusu yaşla savaşıırken dans pistinden uzaklaşmaya koyuldu. Her adımı acısını hafifletiyordu, bu da gerekirse bütün gece yürüyeceği anlamına geliyordu. Bu adam için tek bir damla gözyaşı daha dökme-yecekti. Ne George buna layıktı ne de bir başkası. Tam kapıya ulaşmıştı ki Bay Notley dirseğinden yakalayarak onu yüz yüze gelecekleri şekilde kendine çekti.

Kıza her an ellerinden kayıp gidebilecekmiş gibi, yalnızca bir dilekmiş gibi bakıyordu. “Hemen gidiyor musunuz, Bayan Claude?”

Marigold hüznünün boğazına takılan son zerresini de yut-kunarak, “Evet, korkarım tüm bu danslar beni çok hâlsizleştirdi. Biraz dinlenmeliyim,” diye cevap verdi. Hikâyesini daha inanılır kılmak için nefes nefese kalmış gibi konuşuyordu.

“Size arabanıza kadar eşlik edebilir miyim o hâlde?”

Kendisini bekleyen bir fayton olmadığı düşüncesiyle Marigold’un gözleri kocaman açıldı. Bahçelerin arasından koşarak uzaklaşmaya niyetliydi.

“Buna hiç gerek yok. Yalnızca biraz temiz havaya ihtiyacım var,” dedikten sonra tekrar kapıya doğru dönmeye yeltendi.

“Yanlış bir şey mi yaptım? İtiraf etmeliyim ki çok güzel zaman geçirdiğimizi düşünmüştüm,” diye cevapladı Bay Notley. Cümleleri epey kibardı fakat söyleyebileceği hiçbir söz Marigold’un başka bir yerde olmayı tercih edeceği gerçeğini de-ğiştirmeyecekti. Adamın sıkıca tuttuğu yer yanmaya başlamıştı.

“Acelemin sizinle hiçbir ilgisi yok. Olmam gereken başka bir yer var, o kadar. Benim için bir parça daha ballı kek yiyin, olur mu?” diyerek hızla kolunu çekti. Daha sonra babasının müşterilerle çok uzun süren bir görüşmeyi sonlandırırken yaptığını gördüğü gibi adamın elini sertçe sıktı. Adam Marigold’un elini sıkarken hâlâ acelesi karşısında şaşkın ve kafası karışmış görünüyordu.

“Başka biri mi var, Bayan Claude? Dışarıda sizi bekleyen başka bir adam belki?”

Çılginca gülmekten kendini alamadı Marigold. George’dan beri Bardshire’da konuşmasına beş dakikadan fazla tahammül edebildiği tek erkek Bay Notley’di. O yüzden de bir akşamı birlikte geçirmek isteyeceği ikinci bir erkeğin olması fikri, ancak ve ancak Bay Notley’nin algılayamayacağı komik bir şaka olabilirdi.

“Sizi temin ederim, başka biri yok, Bay Notley.”

“O hâlde neden bu ani gidişiniz? Anlamadan gitmenize izin vermeyeceğimi bilmenizi isterim.”

Yılgınlıkla iç çekip, “Bay Notley, kırlarda çıplak ayakla koşup mavi ayışığıyla yıkanma niyetindeyim. Bağırarak şarkı söylemek, özgürce dans etmek ve hatta canım isterse çığlık atmak istiyorum. Bu elbiseyi çamura ve yağmura bulamak istiyorum. Şimdi gitmezsem sadece senede bir olan mavi ayın en parlak saatini kaçıracam. İzninizle,” dedi. Adam şaşkınlıkla kalakalmışken ona son bir kez baktı.

Giderken Bay Notley arkasından seslendi. “Siz yabani bir varlıksınız, Bayan Claude. Tekrar görüşmek üzere.” Marigold ona el salladıktan sonra koşmaya başladı. Hiç kimsenin onu evcilleştirmesine izin vermeyeceğinden emindi.

2

Marigold, ayağı topraktan fırlamış başıboş bir ağaç köküne takılıncaya, elbisesinin etekleri çamura batıncaya kadar koşmuştu. Dünyanın geri kalanından uzakta, çimenlerin üzerinde diz çöktüğünde nihayet huzurlu hissediyordu. Burada yıldızlarla ve ağaçlarla baş başaydı. Ne talipleri vardı ne de insanların beklentileri.

Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarınca çimenlerin ayak parmaklarını gıdıkladığını hissetti. Yaklaşan fırtınanın kokusunu içine çekti, yağmur damlaları düşmeye başlamadan önce çayıra ulaşmak istiyorsa acele etmeliydi. Sıkıca toplanmış saçlarını açarak sırtından aşağı özgürce salınmalarına izin verdi. Gerilen kashları kendilerini salmış, hareket edemez hâle gelmiş kasları yüzünü buruşturmasıyla hayata dönmüştü. Ayağa kalktı ve ayakkabılarını, çoraplarını ve eteklerini toplayarak tekrar koşmaya başladı. Ayakları bu yolu sayısız kez tepmişti, o yüzden çevreyi tanıyordu. Evinde gibi hissediyordu. Bu ıslak zemin onun yatağı, hafifçe esen yel onun battaniyesiydi. Etrafındaki ağaçlar yavaş yavaş azalmış, sonunda onu ağaçsız bir kırık alana getirmişti. Çayır, Marigold'u merkezine almak için âdeta yalvarıyordu. Onu başka bir dünyaya götürürcesine parlayan mavi ayışığının tam altında duruncaya kadar koştu. Nasıl yapacağını bilse bu ışığın gösterdiği yolu memnuniyetle izlerdi.

Ağaçları birbirinden ayıran karanlığın arasından görebilmek için uzanırken kashları çatıldı. Henüz değildi ama yakındı. Her ay, dolunay gecesi bir ziyaretçisi olurdu.

Belki de hepsi kafasındaydı ve gördükleri, özel hissetme isteğinin yarattığı umutsuzluğun dışı vurumuydu. Varsın öyle olsun. Sanki sihrin varlığına inanmamak için bu yeterliymiş gibi annesi ona yaşını hatırlatıp dururdu. Bu düşünceyle gözlerini devirdi. Evet, artık yetişkin bir kadındı. Dünyanın güzel ve ölü genç kızlara olan tutkusuna rağmen bu kadar uzun süre hayatta kalması bile kendi içinde bir sihir değil miydi? Marigold büyürken çevresi genç yaşta ölmenin makbul olduğunu vurgulayan şairlerle doluydu. Büyümeden, lekelenmeden, saf kız rolünden hiç çıkmadan... Genç kız hayal gücünü, masallarını ve nerede saklanmış olursa olsun sihri bulma dileğini hiç kaybetmeden gururla ve asice yaşamaya devam ettiğinde ne olurdu?

Şairler onun bir cadı olduğunu söylerlerdi.

Sönük bir gerçeklikte hapsolmaktansa güzel bir hayalde kaybolmayı yeğlerdi. Gördüklerinde bir gerçeklik payı, derin özleminin ötesinde bir açıklama olmalıydı yine de. Bu çayır, her şey yok olmadan önce Innisfree’de geçirdiği yazlar boyunca hissettiği aidiyet duygusunu alevlendirebildiği tek yerdi.

Büyükannesininki gibi Marigold’un kalbi de daha vahşi bir dünyaya aitti. Sanki doğanın bir uzantısıydı, kendi içinde bir mevsimdi. Yaz, kış, ilkbahar, sonbahar ve Marigold Claude. Çocukken Marigold kardeşlerinden birinin olsun onun garip görülerini, dinmek bilmeyen doğayla iç içe olma arzusunu anlayabilmesini ummuştı ama o hep yalnızdı. Aster eskiden Marigold’un şarkı söyleyemediği için kendini daha iyi hissetmek adına büyüli hikâyeler uydurduğunu söyleyerek onunla alay ederdi. Marigold’un tek bildiği kendisini çevresindeki insanlardan çok büyükannesinin masallarındaki karakterlere bağlı hissettiği idi, çünkü Bardshire’da kimse sihre inanmıyordu.

Arkasında, en uzun ağaçların arasında açık mavi bir parıltı gördü. Işık, saçlarına yaklaşıp Marigold’u arkasına dönmeye teşvik ediyordu.

“İşte buradasın.” İleri doğru yürürken gülümsedi. Burnunu gıcıklayacak kadar yakınında, çevresine parlak mavi yıldız ışığı

yayan büyük bir kelebek vardı. Marigold artık yapış yapış olmuş ballı keki kesesinden çıkararak bu varlığa uzattı. Kelebek tatlının üstüne konduktan sonra kurdeleyi andıran diliyle kekin üstündeki balı yalamaya başladı. Yedikçe daha da parlıyordu.

“Ne olduğunu bilmiyorum ama balı sevdiğin kesin.” Küçüklüğünden beri kendisiyle bir bağı olduğunu hissettiği varlık buydu işte. Dolunayın olduğu geceler ormanın amansız çağrısını hisseder, yanıt vermek için bitmek tükenmek bilmeyen bir arzuyla yanıp tutuşurdu. Innisfree’ye gitmedikleri ilk yaz malikânenen tüymenin bir yolunu bulmuş, kalbini bir kuklaymışçasına çekiştiren bu hissin götürdüğü yere gitmişti. Lunasia adını verdiği bu varlıkla böyle tanışmışlardı işte. O zamandan beri vahşi varlıkların başka kimsenin duyamadığı dilini konuşabildiğini düşünüyordu.

O gece de Lunasia ışık saçıyordu ve enerji doluydu. Bulutlar ikilinin arasında dans ediyor, Marigold’un parlak sarı buklelerinin içine kurdeleler misali girip çıkıyorlardı. Lunasia hareket ettikçe bulutlar da onunla birlikte hareket ediyor, ince ışık huzmelerine dönüşüyordu. Kıvılcımlar etrafına ateşböceği gibi düşüyordu. Marigold, dünyasının ıslıl ıslıl parlamasını izledi. Önündeki mesaj çok netti. Yeni bir çağ doğuyordu. Yeni bir hayat başlıyordu. Belki de yeni bir aşk kapıyı çalıyordu.

Yeni bir aşk düşüncesi Marigold’un aklına evlenebileceği ihtimalini getirmiş, onu tedirgin etmişti. Belki ertesi sabah Bay Notley onu ziyaret ederdi. Herkesin görebileceği bir gezintiye çıkarlardı. Kalabalığın ortasında ona elini uzatırdı, o zaman herkesin gözünde mükemmel bir çift olurlardı. Bardshire’ın en kötü dansçıları birbirleri için yaratılmış olacaktı tabii. Sonunda Marigold herkesin beklentisini karşılamış olurdu. Önce bir eş hemen sonra da bir anne olurdu. Kulağa çok... boğucu geliyordu. Artık geceleri bahçelerde koşuşturmak yoktu. Bundan sonraki her mavi ayı kaçıracaktı. Hayatının her ânı başkasına ait olacak, bir daha asla bu çayırın göbeğinde yalnız kalamayacaktı.

Annesinin bunu coşkuyla karşılayacağından emindi. George

kendisini terk ettikten sonra bazı günler Marigold, annesinin kalbinin onunkinden daha çok kırıldığını bile düşünmüştü. George'un Priya'ya evlenme teklifi ettiği an gözünün önüne geldiyse de canını düşündüğü kadar yakmadı. George onu terk etmekle doğru olanı yapmıştı. Evet, iyi anlaşıyorlardı ancak Marigold'un George'u bu kadar önemsemesinin sebebi bu değildi. Yakışıklılığı, dikkat çekici yetenekleri ve olağanüstü servetiyle George her zaman istenen kişiydi ve Marigold'u seçmişti. Onun sayesinde ilk defa herkes kıza kibar davranır olmuştu. Onunla alay edenler adam sayesinde seslerini kesmişlerdi. Rüya çok uzun sürmemiştii tabii. Sonunda George onun gerçekte nasıl biri olduğunu görmüştü. Tuhaf biri... Adam onu terk ettiğinde Marigold'un oraya ait olmadığı da kesinleşmişti. Kız da bu konuda hemfikirdi ama ya şimdi? Hayattan ne bekliyordu? Yaşı ilerliyordu. Ailesiyle yaşamaya, geceleri gizli gizli kırlara çıkmaya ve görünüşe göre hiçbir şey üzerinde çalışmamaya devam edemezdi. Bu ne Marigold'a yeterdi ne de ailesinin geri kalanına. *Bir işe yaramalıydı. Bardshire'da yeteneksiz bir genç kadın evlenmekten başka ne yapabilirdi ki?*

Tam da bu sebeple şu anda yalnız kalmayı tercih ediyordu. Hiç kimse vahşi doğanın onunla iletişime geçişini, denizin dalgalarında imgeler görüşünü, her fırtınanın gelişini günler öncesinden sezmesini anlamlandıramazdı. Herhangi bir rahatsızlık için mutfakta ürettiği bir ilacın nasıl da her seferinde işe yaradığını, rüyalarının nasıl da her seferinde mucizevi bir şekilde gerçekleştiğini kimseye açıklayamazdı. Burada kimse büyümlü yeteneklerin gerçek olduğuna inanmıyordu ve Marigold insanların ona bir yalancı, daha da kötüsü bir şarlatan muamelesi yapmasına katlanamazdı.

O gece yıldızların mesajını gördükten sonra etrafını duvarların çevrelediğini, gökyüzünün üzerine çöktüğünü hissetti. Bu çayıra Marigold Claude olarak girip buradan geleceğın Leydi Notley'si olarak çıkabilirdi. Bu ismi hayal etmek bile kendini Aster'ın geçen seneden kalma elbisesinin içine tıktırması kadar yanlış hissettiriyordu.

Yağmur çiselemeye başladı. İlk damlalar Marigold'un tenine düşmüş, vücudunun yumuşak hatlarını keşfetmeye başlamıştı. Kız sisin içinde dans ediyordu. Ne zaman ki sisin ağırlığı üzerine çöktü, o zaman çimenlere yayıldı. Güneşin ilk ışıkları ağaçların arasından gözüktüp sabahın gelişini müjdeleyene kadar kırılık alanda kaldı. Bir ara parmağında bir yüzük hayal etti, ağırlığını parmağında hissetti. Çok ağır, fazla soğuk, aşırı sıkıydı. Uyuyamadı, zaten uykuyla kaybedecek zamanı da yoktu. Sahip olduğu her ânın tadını çıkarmak istiyordu. Ayın mavisinin hangi tonda olduğunu aklına kazıdı. Saçlarına batan her bir çimeni saydı. Çayrları süsleyen karahindibalarını üfleyerek dilekler diledi.

Şimdi eve dönüp onu bekleyen gelecekle yüzleşme vaktiydi.

Yağmurla ıslanmış ağaçların arasında, doğan güneşle eşzamanlı olarak yürüdü. Lunasia da kızı takip edebildiği yere kadar takip etmiş, ağaçların bittiği yerde soluklaşarak kaybolmaya başlamıştı. Marigold uzaklarda, babasının tablolarını süsleyen görkemli bahçeleriyle çevrili evini görebiliyordu. Kalbinin sıkışmasına sebep olan bir manzarayla karşılaştı. Evinin üstündeki gökyüzü lav gibi kıpkırmızıydı. Döndüğünde Lunasia'nın da aynı renkle parladığını gördü. Göğün geri kalanı parlak ve temiz bir maviydi. Bu da başka bir mesajdı. Marigold bu seferkinin ne anlama geldiğinden emin değildi ama iyi bir şey olamayacağını biliyordu. Evine doğru hızla koştu, hararetili bir tartışmanın uzaktan gelen sesini takip ederek yandaki dar girişten eve sızdı. Malikâne içerisinde yürüyüp sese yaklaştıkça bağırmanın annesi olduğunu anladı.

"Buna nasıl cüret edersin?" diyordu annesi, sözleri bir iğnenin ete batışı gibi keskin ve vurguluydu. "Bunca zaman onu koruyan bendim. Onu hep koruyup kolladım, her şeyin üzerinde tuttum ben."

"Bunu söyleyip duruyorsun ama şu an kızının nerede olduğunu bile bilmiyorsun, Raina," dedi daha yaşlı bir kadının sesi. Marigold donakaldı. Annesine sadece bir kişi ilk adıyla hitap edebilirdi. O kişi de...

Büyükannesiydi.

Marigold ölçülü hareketlerle oturma odasına doğru ilerledi ve kulağını kapalı kapıya yaslayarak içeriyi dinlemeye başladı.

“Onu o gün ben kurtardım. Ben! Kendi başıma, sihir olmadan,” dedi annesi.

“O günden beri Innisfree’yi tekrar güvenli hâle getirmek için canımı dişime takarak çalıştım ama buna yalnız başıma devam edemem. Kendi kararını vermesine izin vermelisin. Ben sana bir seçenek sundum, o da bunu hak ediyor.”

“Hayır. Burada verilmesi gereken bir karar yok. Senin hayatın, senin dünyanın tehlikeli. Onu alıp götürmene izin vermeyeceğim. Zalimlik bu, bencillik!”

“Zalimlik ve bencillik olan tek şey kızın kaderini yaşamasına engel olman.”

“Bahsettiğin kader ölümden başka bir şey değil.”

Marigold istemeden yüksek sesle ani bir nefes aldı. Belki de duymamışlardı. Saniyeler geçti, Marigold annesinin yaklaşan ayak seslerini duydu. Artık saklanmak için çok geçti. Annesi kapıyı hızla açtığı anda Marigold’u kapının arkasına çökmüş, donakalmış ve anlamaz bir ifadeyle ona bakarken buldu. Daha önceki kaçışlarının hiçbirinde annesine yakalanmamıştı. Her seferinde babası annesini gece boyu oyalar, Marigold da gün doğumundan önce evde olurdu.

Marigold’un annesinin kahverengi gözleri ağlamaktan şişmiş, kan çanağına dönmüştü. Sarı saçlarıysa birbirine dolanmış, darmadağın olmuştu. Baloda giydiği yeşil elbise hâlâ üzerindeydi ama omuzları düşmüş, arkasındaki kurdeleler gevşemişti. Marigold’u sertçe kendine çekip ona sarıldı.

“Nerelerdeydin?”

Marigold annesinin omzunun üstünden baktı ve gözleri, büyükannesinin bakışlarını yakaladı. Althea dolgun kanepeye çökmüş, küçük ve lekeli ellerini de muntazam bir şekilde kucağına yerleştirmişti. Gülümsemesi, yaşadığı yılları gururla yansıtan mimik çizgilerine meydan okudu. Büyükannesini son görüşü-

nün üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen onun yüzünün sıcaklığını hiç unutmamıştı Marigold. İkisi de altın sarısı benekleri olan kehribar rengi gözlere sahipti.

“Cevap versene,” dedi annesi Marigold’a, sesinden öfke ve ümitsizlik dökülüyordu. Öfkeyle sertleşmiş sesinden yalvaran bir kadının ümitsizliği de dökülüyordu.

“Çayırdıydım,” diye fısıldadı Marigold sanki bu annesinin kızgın merakını gidermeye yetecekmiş gibi.

“Ne çayırı? Kiminleydin? Yoksa Thomas Notley’le balodan mı kaçtınız?”

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm anne ama hayır, yalnızdım,” diye cevapladı Marigold alaycı bir tonla.

“Dolunayla ilgili bir durum olabilir mi?” dedi Althea odanın karşısından.

“Bu saçmalıklarla kızımın kafasını doldurma. Senden tek bir kelime bile duymak istemiyorum,” diye cevapladı annesi Marigold’un yerine.

“Anne,” dedi Marigold şok içinde. Annesinin böyle kaba konuştuğunu, hele ki kendi annesine karşı böyle sertleştiğini hiç duymamıştı. Althea’nın tahmininin doğru olduğunu da düşününce Marigold şaşkına dönmüştü. Büyükannesine dönüp, “Nereden bildin?” diye sordu.

“Çünkü biz aynıyız çocuğum, sen ve ben.” Althea ayağa kalkıp gül rengi elbisesini elleriyle düzeltti. Annesi Marigold’u arkasına almış, elini onu korumak istercesine Althea’ya doğru uzatmıştı.

“Dur! Dur artık, anne. Ciddiyim. Kızımın yanına yaklaşayım deme.”

Althea, “Kızın yetişkin bir kadın. Kaderiyle onun arasına giremezsin, benimle konuşmak istiyorsa buna engel de olamazsın,” dedikten sonra Marigold’la göz göze gelebilmek için yana doğru eğildi. “Bunu istediğini umuyorum, Marigold. Artık gerçeği öğrenmelisin, yıllar önce öğrenmeliydin.”

“Marigold, odana git!” dedi annesi omzunun üzerinden ona bakarak.

“Büyükanneimin söyleyeceklerini duymak istiyorum.”

Kızın sözlerinin etkisiyle annesi hızla ona döndü. Marigold annesinin gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordu ama hiçbir şeyin gerçeklerle arasına girmesine izin veremezdi.

Artık olmazdı.

Annesinin arkasından çıkarak hızla büyükannesinin yanına oturdu. “Hayatım boyunca benden bir şeyler saklandığını hissettim ve bu beni için için öldürüyor. Lütfen, bana gerçeği söyle, büyükanne.”

“Önce bana nereye gittiğini ve ne gördüğünü anlat,” dedi Althea telaşla.

“O senin gibi değil, anne,” diye bağırdı annesi. “Senin gördüklerini görmüyor.”

Marigold derin bir nefes alarak gözlerini zemine diktı. “İmgeler gördüğümü biliyorsun, anne. Yıllarca senden bunları açıklamamı istedim, sense bunu reddettin. Ben de başımın çaresine bakmak zorunda kaldım.”

Annesi kaşlarını kaldırarak, “O da ne demek? Ne yaptın?” diye sordu.

“Ayda bir kere evden gizlice çıkarak onlarla konuşmaya gidiyorum. Dün gece de öyle yaptım. Çayırdaki yaşayan bir varlık var, o...”

“Bir ruh mu? Bir hayvana benzeyen ama öyle olmadığı da kesin olan bir varlık ya da?” diye sordu Althea dümdüz bir sesle. Marigold cevap vermeden önce zihninde kelimeleri düzene koymaya çalıştı.

Başıyla onayladıktan sonra cevap verdi. “Eve gelirken de bir imge gördüm. Gökten malikânemizin üzerine dökülen kırmızı bir ışık... Bir tür uyarı gibiydi.”

“İkinci alamet,” dedi büyükannesi alçak bir sesle.

Annesi araya girdi. “Diyelim ki anlattıkların doğru, o zaman bunu benden saklamayı nasıl başardın?”

Kız doğruyu söylemenin en iyisi olduğuna karar vermeden önce bir süre altdudağını ısırды. Artık saklamanın manası yoktu,

ne de olsa annesinin önünde çamur lekeli bir elbiseyle duruyordu.

“Babam biliyor. Hep biliyordu.”

Annesi elini kalbinin üzerine koydu. “İmkânı yok! Baban benden hiçbir şey saklamaz, beni sever o.”

Marigold’un bakışları sertleşti. “Sevginin bununla ilgisi yok. Ne de olsa sen de sevdiğin insanlardan sır saklamaya alışkınsın.”

“Ah, Mari...” dedi annesi titreyen sesiyle. “Bilmediğin o kadar çok şey var ki. Anlayamadığın şeyler... Seni çok büyük acılardan korudum ben!”

Marigold, “Korumak mı?” diye bağırdı ayağa kalkarken. “Burada içten içe öldüm ben! O kadar yalnız hissettim ki. Birinin bana normal olduğumu hissettirmesini bekledim ümitsizce. Beni koruduğun şey her neyse bundan beter olamaz.”

Annesi, yüzünden akan bir damla yaşı çabucak sildi. “Hayır, Marigold. Ölmüyorsun. Aslında bakarsan seni hayatta tutan tek şey burada olman.”

Marigold’un bakışları annesiyle büyükannesi arasında gidip geldi. Tek istediği biraz anlayıştı.

Annesi elinin tersiyle alnını sildikten sonra, “Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Bunları anlatmamam gerekiyordu,” dedi ve Althea’ya ters ters bakarak ekledi: “Buraya hiç gelmemeliydin.”

“Gelmeliydim, Raina ve bunu sen de biliyorsun. Marigold’un normal biri olmadığının sen de farkındasın. Gerçekleri ondan saklamanın ona iyiliği değil zararı dokunuyor.”

“Ah, hadi ama,” dedi annesi gözlerini devirerek. Althea’yı tiksintiyle süzdü ve devam etti: “Onun için neyin iyi olduğu umurunda bile değil, öyle olsa buraya gelmezdin. Birbirimizi son gördüğümüz gün hayatımızın en kötü günüydü. Az kalsın kızımın ölümüne sebep oluyordun!”

Sorularına çaresizce cevap arayan Marigold araya girdi. “Fırtınada mı? O günle ilgili hatırladığım tek şey her yerin simsiyaha döndüğü.”

“O bir fırtına değildi, bir saldırıyla karşı karşıyaydık,” dedi büyükannesi.

“Hedefleri de sendin!” diye haykırdı annesi. “Belli ki büyü-kannen bunu unutmuş.”

Althea kızına dönerek konuştu. “Geldiğim gibi sana açıkla-maya çalıştığım şeyi tekrar söyleyeceğim. Innisfree on yılı aşkın süredir güvenli bir yer.”

“Öyle kalması için kızımın hayatını tekrar riske atması gere-kiyor, değil mi? Bu güvenli değil, anne. Hatta tam aksi.”

“Beni öldürmeye çalışan kimdi?” diye sordu Marigold yük-sek sesle.

Annesiyle büyükannesi bir süre birbirlerine baktılar, daha sonra büyükannesi, “Sen mi söylersin yoksa ben mi söyleye-yim?” dedi.

Annesi, “O günü tekrar yaşamamı isteme benden,” dedikten sonra odadan çıkmak üzere döndü.

Tekrar Marigold’a bakmadan önce bir süre başını önüne eğdi. “Seni korumaktan başka bir şey yapmadım ben. Buna devam etmek istiyorum ama bana izin vermezsen, bana güvenmezsen hiçbir şey yapamam,” dedi. Gözünden bir damla daha yaş aktı ama bu sefer odadan çıkmadan önce yaşın yüzünden süzülmesi-ne izin verdi. Annesi dramayı severdi ama gözlerindeki acı ger-çek ve keskindi. Kızın içinden annesini takip etmek geldiyse de kendini durdurdu. Çok uzun zamandır bir sürü soruya cevap arıyordu. Şimdiyse cevaplar tam karşısında duruyordu.

Marigold büyükannesinin yanına oturduktan sonra, “Seni çok özledim,” dedi. Duyguları onu beklenmedik bir şekilde sars-tığı için konuşurken sesi titremiştir. Yine küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordu. Minik, meraklı ve güvende.

Büyükannesinin, “Ben seni daha çok özledim,” demesiyle Marigold çözüldü. Gözyaşlarına teslim olurken büyükannesine o yaştaki bir kadının kemiklerini birbirine geçirecek kadar sıkı-ca sarıldı. Büyükannesi kız sakinleşene kadar koyu sarı saçlarını okşadı.

Bir süre sonra Marigold dimdik oturdu, yüzündeki yaşları sil-
dikten sonra büyükannesinin ellerini tuttu. "O gün neler oldu?"

"Hikâyemiz o günden uzun zaman önce başladı. Senden, an-
nenden hatta benden bile önce... Öykümüz güçle ve onu koru-
mak için verdiğimiz çabayla başladı."

"Güç mü?"

"Biz cadıyız, tatlım. Soyumuzdaki her kadının ilk kız çocuğu
cadı olarak doğar. Tıpkı senin gibi..."

Marigold'un kalbi öylesine hızlanmıştı ki nefesi kesildi. Her
zaman varlığını hissettiği, doğru olduğunu bildiği şey buydu
işte. İnsanlar onu tuhaf, kötü ya da bozuk gibi hissettirmişti ama
o bunların hiçbirisi değildi. Zihninde dönen anahtarlar ağır kilitle-
ri açmış, parçaları yerine oturtmuştu. Bir elini göğsüne koyarak,
"Annem bile mi?" diye sordu.

"Sihrinden vazgeçene kadar o da bir cadıydı."

Marigold'un gözleri kocaman oldu. "Annem neden böyle bir
şey yapsın? *Herhangi biri* neden böyle bir şey yapar ki?" Hiçbir
şey onu tüm bunlardan vazgeçiremezdi. Hele ki Bardshire'da ge-
çirilen bir ömür...

"Aşk," dedi büyükannesi kızını anlarcasına gülümseyerek.
"Marigold, soyumuz lanetli. Bizim için aşk ve güç birbirinin
karşıtı. İkisine aynı anda sahip olamayız, birinden vazgeçmek
zorundayız."

"Yani annem aşkı seçti ama sen öyle yapmadın, öyle mi?"
Akıllıca bir seçimdi. Aşk yükü. Vahşi kadınların aşkla işi olmazdı.

Althea başını iki yana sallarken yüzünü soylu bir ifade kap-
lamıştı. "Benim seçme şansım olmadı. Tüm soyumuz cadılardan
oluşsa da lanet elli yıl önce benimle ve Innisfree'ye son gelişinde
sana zarar vermek isteyen kadınla başladı."

Etraflarındaki atmosfer bu cümleyle ağırlaşmıştı. Marigold
gözlerini kapattı ve gerçekleri de göz önünde bulundurarak o
fırtınalı günü tekrar hatırladı. Her şey netleşmeye başlamıştı. Kır
evinin penceresini ve içeriği dolduran karanlığı düşündü; orta-
da bulut falan yoktu, yalnızca duman vardı. Yağmur değil kül,

şimşek değil alev doluydu her yer. Her şeyin ortasında fırtınanın kalbi değil alev alev yanan kırmızı kıvrıkcık saçlı bir kadın vardı.

“Kimdi o?” diye sordu Marigold.

“Onun kim olduğunu anlayabilmek için önce bizim sihrimizin doğasını kafana oturtman gerekiyor. Bizler Bal Cadılarıyız. Sihrimiz, birlikte çalıştığımız arıların yarattığı büyülü baldan geliyor. Aynı zamanda çiçekleri, otları ve baharatları da büyülerimiz için kullanıyoruz. Unutma ki evrende her kuvvetin eşit büyüklükte bir karşıtı olmalıdır. Suyun karşıtı ateştir, havanın karşıtı topraktır.” Cebinden küçük bir şişe koyu altın rengi bal çıkararak devam etti. “Balın karşıtı da küldür. Dolayısıyla Bal Cadılarının olduğu her yerde...”

“Kül Cadıları mı var?” diye sordu Marigold dikkatle öne eğilerek.

“Kesinlikle. Bizim kullandığımız malzemeleri kullanabilmeleri için önce yakmaları gerekir. Innisfree’nin iki taraf için de hayati bir önemi olduğunu tahmin ediyorsundur. O topraklar güçle ve bir cadının ihtiyaç duyabileceği envai çeşit malzemeyle donatılmış. Aynı zamanda hayat dolu.” Evirip çevirip kucacağında duran ellerine baktı, üzerlerinde bir ağacın gövdesindeki halkalar misali duran yaş lekelerini saydı. “Innisfree bana bir yüz yıldan daha fazlasını verdi.”

Marigold’un ağzı şaşkınlıkla açıldı. “Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu Althea’nın ellerini tutarken.

“Kutsal toprak... Bakımını yapan kişileri önemser. Innisfree gibi büyülü yerlerden dünyanın dört bir yanında yüzlerce var. Bal ve Kül Cadıları onları korumak için doğmuş. Ben insanlara yardım etmek ve onları iyileştirmek için sadece Innisfree’nin nimetlerinden yararlandım ama benim karşıtım Versa için bu geçerli değil. Versa, gücümüzü kendi içimizde biriktirsek adaların sihirlerini ölümsüz olmak için kullanabileceğimize inanıyor,” dedi Althea. Sözlerini bitirirken yüzünü tiksintiyle buruşturmuştu.

“Peki, sen bunu neden istemedin?”

Althea bir an duraklayıp kaşlarını çatı. “Çünkü bu bencilce,

Marigold. Kül Cadılarının yaşam amacı ölümün çürümüşlüğü-nü dünyadan silip insanların içini ısıtmaktır. Bal Cadılarıysa ale-vin doğuşuyla ortaya çıkan büyümeyi kucaklar, küllerden hayat doğmasına yardımcı olur. Versa birlikte yapmamız gereken her şeye bencilce ihanet etti.” Althea yumruğunu öyle bir sıkıyordu ki eklemleri bembeyaz kesilmişti, çenesini de sıkıyordu. “Yalnızca güç peşinde koşulan bir hayat, sonsuzluğa layık değildir. Yaşam amacımı benden almasına izin veremezdim, savaşmadan olmazdı. İnan bana, kazanmak için elimden gelenin en iyisini yaptım.” Gülümsemesine rağmen gözlerinde başka bir duygu gizliydi. Bir anı, bir kayıp, bir tür hüznün... “Lanet tam da bu noktada devreye giriyor. Beni yenemiyorsa en azından soyumun tükenmesini sağlayabilirdi, böylece bir gün karşısında onu durduracak kimse olmayacaktı. Bizi bitirebilmek için bize kimsenin âşık olamamasını sağlayacak bir laneti saldı üzerimize. İşe yaramadı tabii. Raina’yı doğurmak için aşka ihtiyacım olmadı, o da zaten sihrinden feragat ederek laneti üzerinden kaldırmış oldu.”

Marigold farkındalıkla ayıldı. “O gün bu yüzden oradaydı. Soyumuzu yok etmek için. Beni... yok etmek için.” Panik, göğsünde şişip kanına karıştı ve avuçlarıyla parmak uçlarının uyuşmasına neden oldu. Annesinin oraya dönmesine neden izin vermediği aşikârdı.

“Raina’nın seçiminden sonra doğuracağı ilk kız çocuğunun cadı olup olmayacağını bilmiyorduk. Doğruyu söylemek gerekirse sihrin onunla birlikte tükendiğini düşünmüştük.” Althea, Marigold’un yanağını okşayıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Ama işte buradasın. Bal dolu gözlerle bana bakıyorsun ve hayal edebileceğimden çok daha güçlüsün.”

Althea’nın gözlerinin içine bakarken içi ısınsa da bir şeylerin yolunda olmadığını farkındaydı. Ayağa kalktı ve odada volta atmaya başladı. Kirli parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

“Buraya neden hiç gelmedin, büyükanne? On beş yıl boyunca bana kim olduğumla ilgili gerçeği anlatmak bir yana bir kere bile ziyaretime gelmedin.”

“Annen izin vermezdi, ben de onun isteğine saygı duydum. Bilmeni istememesinin sebebini anlıyordum, hâlâ anlıyorum.”

“Peki, ne değişti? Şimdi neden buradasın?”

Althea derin bir nefes aldı ve boğazını olabildiğince temizledi. “Ölüyorum, tatlım. Kendi başıma Innisfree’yi çekip çevirecek kadar güçlü değilim artık. Toprağımızı elimizde tutmak ve soyumuzu devam ettirmek istiyorsak senin ritüeli tamamlayıp bana katılmana ihtiyacım var,” dedi elindeki bal şişesini titreyen ellerle Marigold’a uzatarak.

Marigold şişeyi alıp avucunun içinde yuvarladı. “Peki ya Versa? Hâlâ hayatta mı?”

“Versa da benim gibi gün geçtikçe zayıflıyor ama bir köşede sessiz sedasız ölmeyecektir. Alametleri gördüm.” Althea, Marigold’un bileğini sıktı. “Sen de gördün. Ölmeden önce Innisfree’yi almayı yeniden deneyecek ama o sadece bir kişi, tek başına iki cadiya kafa tutamaz. Adayı güvende tutmak için yardımına ihtiyacım var. Innisfree’nin üzerine bir koruma kalkanı yerleştirdim ama onu tek başıma muhafaza edebilecek güçte değilim. Güçlerimizi birleştirirsek Innisfree’yi yüzyıllar boyu güvende tutabiliriz.”

Marigold elini ve bal şişesini kalbinin üzerine koydu. Hayatı boyunca kaderinin ona nasıl bir yön çizeceğini, sahip olacağı yeteneğin ne olduğunu merak etmişti. Kalbinde yanan gücün onu nereye yönlendireceğini düşünüp durmuştu, şimdiyse bütün taşlar yerine oturuyordu. Bir ressam, şarkıcı ya da kemancı olmayabilirdi fakat ona da farklı güçler bahşedilmişti. Hayatında ilk defa bir amacı, yaşamının bir anlamı ve bir geleceği vardı. Bütün bunlar bir fedakârlığı da beraberinde getirmişti.

“Bunu yaparsam aşkı hiç deneyimleyemeyeceğim. Soyumuzu nasıl devam ettirebilirim ki? Nasıl çocuk doğurabilirim?”

“Çocuk doğurmak için aşka gerek yok,” dedi Althea.

“Büyükbabam kim o hâlde?”

Althea’nın vücudu gerilirken gözlerine de onu hayal kırıklığına uğratacak bir şey söylemek üzereyken attığı bakış yerleşti.

“Bir büyükbaban yok. Annen, benim sihrimden doğdu. Çocuğun olmasını istersen sen de böyle bir yol izleyebilirsin. İşte bu kadar kolay.”

Marigold’un ağzı açık kalmıştı. “O kadar güçlü olabilir miyim? Yoktan bir can var edebilecek kadar?”

Marigold volta atmaya ve düşünmeye devam ederken büyükannesi hiçbir şey söylemedi. Sihir, saldırı, ödünü koparan kendi çocuğunu kendi yaratma fikri... Tek seferde hepsini hazmetmek zordu. Yeterince düşündükten sonra büyükannesine döndü ve, “Saldırı günü başka insanlar da bizimleydi. Benim yaşlarımda bir çocuk olduğunu da hatırlıyorum, ne oldu ona?” diye sordu.

“August Owens’ı diyorsun,” dedi Althea gülümseyerek. “Öncelere kıyasla daha az da olsa hâlâ ziyaretime gelir. Babası çok yetenekli bir gemi marangozudur, August da sık sık onunla seyahat eder. Denizlerde olmadığı zamanlar Lenox’ta, gölün karşısındaki kasabada yaşar.”

“O gün başına bir şey gelmedi yani, değil mi?” diye sordu Marigold rahatlatarak. Althea başını salladı.

“Seni tekrar görmek için can atardı, eminim,” dedi lekeli ellerinden birini Marigold’un dizine koyarken. “Sen oraya aitsin, Marigold. Bunun doğru olduğunu sen de biliyorsun.”

Marigold gülümsedi ama başını iki yana salladı. “Aster ve Frankie’yi bırakabilir miyim bilmiyorum. Onları çok özleyeceğim.”

“Kalkanı güçlendirdikten sonra istediğin kadar seyahat edebilirsin. Dışarıda görmeni istediğim kocaman bir dünya var,” dedi Althea.

“Annem buna asla izin vermez.”

“Bu senin hayatın, Marigold. Seçim senin, tamamen senin. Annen aşk ve evlilikle dolu bir hayat seçti diye sen de aynıını yapmak zorunda değilsin. Sana yalvarıyorum, tatlım,” dedi büyükannesi Marigold’un ellerine yapışıp. “Başkalarının beklentileriyle ilgili düşüncelerinin hepsini bir kenara bırak. Kendi kaderini yalnızca sen yazabilirsin.”

Marigold'un göğsünde daha önce hiç hissetmediği bir güç duygusu filizlendi. Ansızın önünde beliren sınırsız özgürlük onun istediği tek şeydi.

"Keşke düşünmen için daha çok zaman verebilseydim sana ama ölüm çok yakın."

Marigold derin bir nefesle kararını kesinleştirdi. "O zaman hızlı olmalıyız. Bir cadı olmaya hazırım."

3

Bilmediği bir şey annesini üzemezdi.

Eh, bu tamamen doğru sayılmazdı. Annesi, Marigold'la Althea'nın ritüeli ona danışmadan gerçekleştirdiğini öğrendiğinde küplere binecekti. Tabii bu başka bir zaman ilgilenmeleri gereken bir sorundu. Şimdiki amaçlarıysa ona görünmeden Marigold'un çayırına gitmekti. Aster da o sırada Marigold'un Innisfree'ye götüreceği eşyaları toparlıyordu. Frankie ise Marigold ve Althea evden rahatça çıkabilsinler diye onlara yardım ediyordu. Yolu gözlüyor, girecekleri her odaya önden gidip odaların boş olduğunu teyit ediyordu. Her adımları riskliyd. Her bir topuk sesi, merdivenden gelen her bir gıcırta sonları olabilirdi. Annesi onları durdurabilecek değildi ama her annenin yaptığı gibi istediğini elde edene kadar kaşlarını kaldırıp çenesini sıkarak yüzlerine uzun uzun bakacaktı. Marigold bu tavır karşısında sayısız kez pes etmişti: Son gittikleri baloda evde kalmak istediğinde, her yaz Innisfree'ye dönmek istediğinde, büyükannesinin hayatlarından neden çıktığını öğrenmek için yalvardığı zamanlarda... Henüz o bakışa karşı koyacak özgüveni yoktu. Birçok insan hayatını mutluluğu kovalayarak geçirirdi, öte yandan Marigold mutluluğun onun için erişilmez bir noktada olduğunu kabulleneli çok olmuştu. Bu yüzden hayatını annesinin mutluluğunu kovalayarak geçirmiş, yine de ona yetememişti. Hiçbir elbise, saç modeli ya da kötü söylenmiş bir ninni

Marigold'un daha fazlası için yaratıldığı gerçeğini değiştiremezdi. Daha büyüğü bir hayat için...

Frankie onları bir köşeden döndürerek mutfaktaki dar çıkışı yönlendirdi. "Aster annemi biz kaçmadan önce görürse onu oyalamak için bayılma numarası yapacağını söyledi," dedi daha sonra.

"Sahnelere yakışır bir hareket," dedi Althea.

Marigold güldü. "Her anlamda sahne için doğmuş, o yüzden annemin en sevdiği çocuğu zaten."

"Yapma ama!" diye söylendi Frankie de.

"Ne var? Aster annemin favorisi, sen de babamın. Ben de..."

Frankie bir anda kapı ağzında duran bir figüre çarptı, babalarına.

"Sen de ne, Marigold?" diye sordu babası.

Üçü de adamın varlığının etkisiyle donup kalmışlardı. Marigold'un malikânenen sıvışmasına yardım etmede bu kadar iyi olmasına şaşmamalıydı, belli ki kendisi de haylazın tekiydi.

"Frankie, Althea, kızım! yalnız kalmak istiyorum. İkiniz de oturma odasında bekleyin." Ses tonu öyle sertti ki kimse tek kelime edemedi.

"Çok üzgünüm," dedi Althea dönüp gitmeden önce. Babası hafif bir gülümsemeyle başını eğerek cevap verdikten sonra Althea'ya bir şeyler fısıldadı. Marigold hayatı boyunca ne dediğini merak edecekti. Sonrasında artık babasıyla tek başınaydı.

"Lütfen," diye fısıldadı kız uzun bir sessizlikten sonra.

"Lütfen, ne?"

"Lütfen gitmeme izin ver. Lütfen."

Babası kaşlarını çatı. "Buraya fikrini değiştirmeye gelmedim, Mari."

Kızın gözleri kocaman açıldı. "Neden geldin o zaman? Bunu yapacağımızı nereden biliyordun?"

"Çünkü büyükanneni çok iyi tanıyorum. Kardeşlerini de. En önemlisi, seni tanıyorum. Bunca zamandır neyi istediğini biliyorum. Bu yüzden seni daha önce hiç engellemedim. Şimdi de buna niyetim yok."

“Ama annem...”

“Onu da tanıyorum. Tek isteği seni korumak, bunu öyle çok istiyor ki sana ne kadar zarar verdiğinin farkında bile değil. Senin amacının güzellik ve yaratım olması fikri bana hep etki-leyici gelmiştir, içimdeki sanatçıdan kaynaklanıyor olsa gerek. Önündeki hayat bu işte, Marigold. Sana güvenim tam. Annen de yakında bunu görecek.”

Babası kendisine sarıldığında, “Teşekkür ederim, baba,” dedi Marigold. Oturma odasına dönüp büyükannesinin elini tuttu ve birlikte malikânenen ayrıldılar.

Her dönemeçte büyükannesine yardım ettiğinden olsa gerek, ormandaki yolculuk Marigold’a her zamankinden uzun gelmişti.

“Devam etmek istediğinden emin misin? Ritüel için uygun başka bir yer de bulabiliriz istersen,” dedi büyükannesine ama kadının bacakları titrese de durmaya niyeti yoktu.

“Büyükanne, hadi biraz mola verelim.”

“Marigold, şu an sızlanmaların bizi bacaklarımdan daha çok yavaşlatıyor. Ben iyiyim, tatlım. Devam!”

Marigold gözlerini devirdi ve Althea’nın peşi sıra yürüme-ye devam etti. Nihayet çayıra ulaştıklarında güneş ufukta anca belirmişti, sabırla göğü selamlamayı bekliyordu. Etraflarındaki dünya taştanmışçasına hareketsiz kalırken iki kadın çayırın ortasında durdu.

“Çevrene bakıp ne gördüğünü söyle bana,” dedi Althea torununun ellerini tutarken.

“Ağaçlar, bulutlar, çiylî çimenler ve açmak üzere olan çiçekler görüyorum. Sadece bir çayır.”

“Aynen öyle. Sadece bir çayır. Güzel tabii ama bir çayırdan ibaret.”

Marigold tek kaşını kaldırdı. “Evet de?..”

Althea daha önce gösterdiği bal şişesini kendisine uzattı. Marigold şişeyi tutarken o da kapağını açtı. Havayı dolduran

keskin, baharatlı bal kokusu öyle tatlıydı ki Marigold'un dişleri kamaşmıştı. Şişenin içindeki altın rengi sıvıda güneşten kopan birkaç parça misali minik ışık parçacıkları yüzüyordu. "Şimdi gözlerini kapatıp bunu iç. Gözlerini açtığında gördüğün şeyleri bana tekrar söylemeni istiyorum."

Marigold tüm gücüne erişmesini sağlayacak olan bal iksirini ağzına götürdü. Dolgun altdudağına değen şişe soğuktu. Gözlerini kapatıp başını arkaya attığında şişedeki sıcak bal da damlalar hâlinde aheste aheste ağzına döküldü. Ağzının içini tamamen kaplayıp boğazından aşağı döküldükten sonra mide-sinde sıcak bir katman yarattı. Damarlarına hücum eden gücü anında hissetti. Sıcaktı, teninin altı neredeyse yanıyordu.

İyi hissettiriyordu. Doğru geliyordu. Yanmak için yaratılmıştı sanki.

Gözlerini açtığında etrafındaki dünya tamamen değişmişti. Hâlâ aynı çayırdaydılar, ayakları hâlâ sık ve yeşil çimenlere basıyordu. Ama çevresine, yaprakların arasından bakan, çiçeklerin arasında zıp zıp zıplayan, gökyüzünde uçan ruhlar da eklenmişti. Sadece Lunasia değil düzinelerce ruh vardı. Yeni kaldırılmış bir perdenin ardında kocaman bir dünya yatıyordu.

"Burada gördüğün varlıklara *landvættir** diyoruz. Onlar doğanın koruyucu ruhları."

Marigold elini Lunasia'ya uzattı, o da yüzük parmağının üzerine kondu. Marigold başka bir kaderi izlemeyi seçseydi şimdi o parmağında altın bir alyans olacaktı.

"O hep buradadır," dedi Althea. "Önceden perde onu yalnızca dolunayda görebileceğin kadar inceydi."

Lunasia'nın kanatları, yükselen güneşin ışığında her zamankinden daha parlak görünüyordu. Üzerlerinde, Marigold'un tanımadığı rengârenk varlıklar gökyüzünü uçsuz bucaksız bir görsel şölene çeviriyordu. Soluk renkler arkalarında bir kurdele

* Eski İskandinav dininde toprağın koruyucuları olarak bilinirler. Yaşadıkları alanın verimli olması için onların da sağlıklı olması gerektiği vurgulanır. -çn

misali uzanıyordu. Harikulade bir görüntüydü bu. Sanattı, canlıydı. “Gün doğumunu mu boyuyorlar?”

“Evet. Günbatımını da boyayacaklar. İşleri bu.”

“Çok güzel,” dedi sesi hissettiği duyguların yoğunluğuyla titreyen Marigold. Güzelliklerle dolu bir dünya ona kendini açıyor, onu içeri davet ediyordu.

“Nasıl hissediyorsun?”

Gözlerinden bir damla yaş akmuş, tuzu tenini yakmıştı. Marigold gözyaşını sildi. Bu anda daha ağır hislere bürüneceğini zannetmişti. Lanetli, kapana kısılmış hatta kahrolmuş...

Ama öyle hissetmiyordu. Hatta tam aksini hissediyordu.

“Tam,” dedi. “Nihayet tam hissediyorum.”

Althea kendisine yumuşak bir şekilde sarıldı, saçının pudralı kokusu çevrelerindeki bal kokusunun ağırlığını bir an olsun bastırmıştı. “Sen bunun için doğdun, tatlım,” dedi. “Bunca yıldan sonra Innisfree’yi tekrar görünceye kadar bekle. Orada hem kendilerine hem evlerine iyi bakman için sana güvenen bir sürü *landvættir* var. Sen de koruma ve kutsanma için onlara sırtını yaslayacaksın.” Geri çekilip torununun elini tuttu. “Veda etmeye malikâneye dönelim mi artık?”

“Lunasia da bizimle gelebilir mi?” Marigold sorusunu sorarken Lunasia da elinin üzerinden inmiş, arkasına doğru uçmuştu.

“O, bu çayırın koruyucu ruhu, Marigold. Tıpkı senin de Innisfree’nin koruyucusu olarak görev yapacağın gibi...”

“Anlıyorum. Vedalar başladı bile demek.”

Althea torununa onu anladığını belirten bir bakış attı. “Zamanla her şey daha iyi olacak ama korkarım öncesinde dibi görmen gerekiyor. Söz veriyorum, yaptıklarına değecek.”

“Sana inanıyorum,” derken gülümsüyordu Marigold.